

Дабро вяртаецца!

Валанцёрства ў апошні час набывае ўсё большую папулярнасць. Тысячы школьнікаў і студэнтаў актыўна прымаюць удзел у розных акцыях, праграмах, праектах, накіраваных на аказанне добраахвотнай дапамогі. Валанцёр – гэта актыўны, ініцыятыўны, адказны чалавек, якому неабыйкавы лёс людзей і які не пройдзе міма чужога гора. Сапраўдны валанцёр не баіцца цяжкасцей, з асалядай робіць добрыя ўчынкi, хоць і ахвяруе для гэтага асабістым часам. Ці так гэта, паспрабавала высветліць у Дар'і ШАХРАЙ, кіраўніка валанцёрскай групы Чырвонага Крыжа Палескага дзяржаўнага ўніверсітэта.



■ Дар'я Шахрай (трэцяя злева) і яе сябры-валанцёры.

– Даша, і даўно ў нашым ўніверсітэце створана валанцёрская суполка?

– Валанцёры ў нашай ВНУ аб'ядналіся 6 гадоў таму. Удзельнікаў гэтага руху налічваецца каля 50 чалавек – моладзь ад 17 да 25 гадоў. На працягу вучобы ва ўніверсітэце яны займаюцца валанцёрствам. Штогод нашы шэрагі папаўняюць першакурснікі. У пачатку кожнага навучальнага года праводзім уводны курс, каб пазнаёміць студэнтаў з гісторыяй Чырвонага Крыжа, расказаць аб нашай дзейнасці. Не верце, калі нехта будзе казаць, што сучасная моладзь чэрства і абыйкавая, дбае толькі пра сябе. Нашы валанцёры ўмеюць клапаціцца пра іншых.

– Чым займаюцца валанцёры ўніверсітэта?

– Мы супрацоўнічаем са школай-інтэрнатам, Пінскім раённым сацыяльна-педагагічным цэнтрам з дзіцячым сацыяльным прытулкам, рэгулярна наведваем дзяцей-інвалідаў у карэкцыйным цэнтры. Кожны валанцёр выбірае для сябе кірунак, у якім будзе працаваць.

Хтосьці ходзіць да дзяцей, некаму падабаецца дапамагаць пажылым людзям, іншыя ж актыўна прымаюць удзел ва ўніверсітэцкіх дабрачынных і асветніцкіх акцыях. Вельмі папулярная праца з дзецьмі. Яны заўсёды рады нам, ды і ў нас, валанцёраў, паляпшаецца настрой, калі бачым усмешкі на іх тварох. У сацыяльны прытулак ходзім кожны тыдзень. Дапамагаем школьнікам рабіць урокі, з дзецьмі гуляем у развіваючыя ці рухомыя гульні, малюем. Валанцёры набываюць вопыт зносін з дзецьмі рознага ўзросту, дапамагаюць ім адчуць сябе не адзінокімі, а патрэбнымі і любімымі, убачыць свет з іншага боку – поўным яркіх фарбаў, добрых і спагадлівых людзей, гатовых падтрымаць у цяжкую хвіліну. Так прыемна, калі дзеці, толькі ўбачыўшы нас, крычаць: “Ура! Валанцёры прыйшлі!”

Традыцыйна ладзім святочныя праграмы на Новы год і да Міжнароднага дня абароны дзяцей. Напрыклад, 1 чэрвеня праводзім гадзіну са сваімі падапечнымі ў горадзе: Гуляем з імі ў парку, прыводзім пакатацца на каньках

у лядовую арэну. Дзеці атрымліваюць шмат станоўчых эмоцый, ім вельмі падабаюцца такія прагулкі. А яшчэ ходзім з імі ў басейн, катаемся на цеплаходзе, наведваем тэатр і кінатэатр. Ёсць яшчэ адзін важны клопат – дзеці-інваліды. Наведваем іх абавязкова, заўсёды спрабуем даведацца, ці трэба якая-небудзь дадатковая дапамога. Два разы на год праводзім акцыі па зборы грашовых сродкаў, каб купіць падарункі, адзенне, канцылярскія прылады.

Штогод удзельнічаем у акцыі “Адрас клопату – адзінокія сэрцы”. Аказваем дапамогу пажылым людзям на прысядзібных участках, дастаўляем гуманітарную дапамогу ад Чырвонага Крыжа. Але часам галоўная дапамога заключаецца не ў тым, каб навесці парадак у хаце ці схадзіць у краму і купіць прадукты. Адзінокім людзям найперш патрэбны зносіны.

– Ведаю, што валанцёры не абыходзяць увагай і родны ўніверсітэт...

– Што тычыцца нашай дзейнасці ў Палескім дзяржаўным ўніверсітэце, дык штогод праводзім прафілактычныя акцыі, напрыклад, да міжнародных дзён барацьбы са СНІДам, адмовы ад курэння, барацьбы з туберкулёзам. На працягу ўсяго года валанцёры праводзяць трэнінгі і акцыі па прапагандзе здаровага ладу жыцця: “Майстэрства быць здаровым”, “Чырвоная лінія жыцця”, “Здароўе і спорт без СНІДу”. Нашы студэнты з’яўляюцца актыўнымі ўдзельнікамі канцэртнай праграмы “Здаровы лад жыцця – запальвай разам з намі”. Знайсці аднадумцаў для добрай справы насамрэч лёгка – было б жаданне, а яно ў нашых валанцёраў ёсць, бо яны адчуваюць, што іх праца карысная грамадству.

– Чаму ты вырашыла стаць валанцёрам?

– Сяброўка аднойчы расказала, што Чырвоны Крыж пастаянна наведвае дзяцей-інвалідаў. Вельмі люблю дзяцей, таму і зацікавілася, вырашыла паспрабаваць сябе ў валанцёрскай арганізацыі. Раз, другі, трэці – і захапілася незаўважна гэтай дзейнасцю, захацелася праводзіць з дзецьмі як мага больш часу – я атрымліваю каласальнае задавальненне. У нейкай ступені ты аддаеш часцінку сябе, але ўзамен атрымліваеш усмешкі, позіркi шчаслівых вачэй.

Валанцёры – людзі з бясконцым энтузіязмам, творчым патэнцыялам, якія з вялікай зацікаўленасцю ставяцца да сваёй дзейнасці. Гэта зусім не перашка-джае вучобе і не стамляе, бо немагчыма стаіць: калі робіш дабро – яно абавязкова вяртаецца.

**Гутарыла Ірына ІСАЕВА,
студэнтка 1 курса
Палескага дзяржуніверсітэта,
г. Пінск.
Фота з архіва ПалесДУ.**